

Mirjana Petrović

OFELIJA

U noći meseca lakog sna
 Lako nošena, zanesena
 Zvezdom noći. U vidokrugu
 Večnosti
 Dok hoda mekim hodom
 Plime rastu
 Dok hoda mekim hodom
 Bilje buja
 Buja u njoj mesecom, godinom,
 Pesmom i prostorom...
 „Idi pomešaj se s cvećem,
 Ofelijo mila,
 – govorio je glas, –
 Cvetna nežnosti, večna si,
 Tako kratkotrajna!
 Nestaj sada
 I nastani se u
 Polenu, mirisu, zraku mesečevom...“
 Pred jutro dok svet se
 Stvara iznova u javu
 Iz nebića
 U noći meseca lakog sna
 Tiho nošena, zanjihana
 Bedra u toplim tamnim vodama
 Jezera, što behu oči bogova,
 A Ofelija – iris u njima, dužica,
 Crna tačka, rana
 Neizbrisiva...
 A potom će proći vekovi,
 Osipaće se lišće,
 Padaće listovi,
 Sa njenog mrtvog tela
 Skliznuće lake kapi,
 Narašće trava,
 Zarašće šiblje,
 Neprohodni putevi...
 A potom, proći će vekovi
 Dok shvatiš da dan je

Taj uhvaćen i stao.
Da stoji točak vremena.
Da nisu osvanula proleća.

PENELOPA

Priziv kroz vreme

Taj fluid vremena bez mere
Toku, gde kotva mu je? dok mukom
Svojom uranjam u potop
Tvojih granica i bravim
Vreme, zatvaram sate,
Nižem nisku čilibarsku
Da te ne sretnem
Da te ne mislim
Punim čaše, vrčeve i mehure
Vremenom tečnim, popunjavam
I manje posude da ne
Postavim pitanje: „Kada?“
Jer tvoj žig je večnost.
I beznadna sam ponekad
I tada kažem: „Živa sam!“
Osećam vasseljene vrenje
Volim, volim, volim
I to prenje u meni,
To htenje – sveto je.
Ne odbij ovo posvećenje!

Sibilina krv

Vidim te, jutro je, gledaš put istoka, sunce se rađa, i nema više ničeg što te spreči. Vidim, mač dvosekli u nežnim ti rukama i miloglasna pesma je povratka... Tu belina me izdaje, belina – ne više čednost, već začet pokret u mislima, što je ništi (al' nek te dvostruko kobna istina ne tišti više). Nisi se promenio, vidim. Ista čistota, isti pogled uprt u neprozirnu večnost. Gde tu da sleti ptica, pitam se, golubica, blagoj misli vična il' neka druga tiha sličnost... A neskrivena zlatna mudrost ti na rukama, prosijavaš, pitajući gde smrt da odložiš, no ne vidiš da već si u novom ruhu, satkanom od duha... Gledam te i vidim, beskonačna je lepota u bogova, nedostižna, nepojamna, o, bože! – boli od preobilja, pucaju pore vida i ta odisejska bura tihne na katarki zore... more, more, obala, ostrvo – opal godina, a rasejane tačke čekanja u vremenu – platno za tvojio εικώνα.

Glas Penelope

Čuješ u levoj komori
Šušte strašni ponori
U meni sve istine, pritoke
Vremena, patoke, od toka
Vrlena
Deca, majke, žene
Sva ta nasleđa u krvi
U genima, venama,
Venac krvavi drevnih
Istina, kobna pitanja...
Znam da kujem na najtvrdem
Kamenu vere prдавnu
Ljubav što nosim u telu
Delam, mutim, prizivam
Tebe, celog,
Delam,
I pitam se uvijena u misao-perjanicu
Na gori (agori)
Zar ne pozna golubicu
Glas-nicu svetlosti
Vaseljene seljene u lica,
Žicu grlenu, lire trzalicu...
Zar ne pozna me u
Ehu sebe,
Postscriptumu pisma
Pasminu pesme
Uhvativ me
U uzdahu –
Psihu?

POSLEDNJE LETO JULIJANA APOSTATE

I oslonjeni lako o koru grozdovi teški
Upijaju sunčeve strele i sokovi već vriju slatki
Vino li to vidim i miriše zlatno doba!
Gde si Astreja? A podneva su, evo,
Pod lupom sunca umirena
Ni lahora, tek čekam ti sa usana
Lagani zvuk što razara ovu tihu večnost.
A tamo, dalje, nežnost tog poniklog bilja
Razara stare maslinjake
Rađa se ipak život. Gde si Astreja?
Jer, vidiš, mirna su podneva,
Zuje tromi insekti opčinjeni mirisom krinova,
Vrtovi, maslinjaci, da li se pokrenu,
Zašušta lahorom dirnuta
Zelena listva, oivičena beskrajem?
Ili to snevam? O hladnim,
Hladnim daljinama Hiperboreja ili
Kratkom trenu na dnu mora
Vizantijskog – večnosti
Bez vazduha, a ispunjenoj životom?!
Sam sam, Astreja.
Zašto me ne pohodiš bar ti?